

λουργήσαντα ἐν τῇ παγκοσμίῳ σκηνῇ, πόλεις διαπρέψασαι, ἄτομα δρόσαντα σπουδαίως ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ πάντα παρήλθον ὡς σκιᾶς ὄναρ, καὶ μόνον ἄσημά τινα ἔχθη τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαβάσεώς των κατέλιπον, ἅπερ ἡμεῖς καλοῦμεν **ἑρείπια** ἢ χυδαίον παληόκαστρα! Ὅποια μεταβολή, ὅποια ἀστασία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!

ΣΗΜ. Ἐν τῷ χωρίῳ *Τσαγγλί*, ἐπιτόμβ. ἐπιγραφή ἐντεταγμένη ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Leake (*Travels in Northern Greece* t. IV. pl. XLI. No 212).

ΑΙΜΛC

ΥΡΤΟΝ

ΒΑΣΑΝΙ

ΝΑ ΝΤΑ ΚΑΙΝΥΜ

ΟΔΥΝΑΣ ΔΙΙC ΤΗΒΙΩΜΟΥ

ΕΝ ἘΤΑΛΙΨΑΣ ΚΙΜΕΝΑΝΕC

ΘΗΤΟC ΩC ΠΕΙΛΙΘΟC ΝΕ CΙΔΕΡΟC

ΟΥΚ ΛΙΟΝΤΑ ΕΛΕΩΥ ἘΘΟΜΕΝΩΔΕ

ΚΛΑΙΟΝΤΩΜΟΙΡΗC ΚΑΤΑΖΑCΗC

ΤΑΜΟΙCΚΑΠΑΝ · · ΕΤΕΛΕCΑ

Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐνθα καὶ ἡ ἀνωτέρω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΥΙΤΟΚΟΥ

Z]ΩCΙM-ΕΥΒΟΥ

ΘΙΜΝΙΑCΧΑΡΙΝ

ΧΑΙΡΕ.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟC.

G. E. LESSING.

ΛΑΟΚΟΩΝ*

*H

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΕΩC

Τί δύναται νὰ παράσχη ζωροτέραν ιδεάν τῆς καλλονῆς ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ γέροντος ἀναγνώρισις αὐτῆς ὡς λίαν ἀξίας τοῦ πολέμου, ὅστις τοσοῦτον αἶμα καὶ τοσαῦτα δάκρυα στοιχίζει;

Ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ὈμηροC δὲν ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ κατὰ τὰ συστατικά αὐτοῦ μέρη, καταλείπει ἡμῖν αὐτοῖC νὰ γνωρίζωμεν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ. Ἄν ζωγραφῆσιντε, ποιηταί, τὴν εὐαρέσκειαν, τὴν εὐνοίαν, τὸν ἔρωτα, τὸ θέλητρον, ὅπερ ἡ καλλονὴ προξενεῖ, τότε θὰ ζωγραφῆσιντε αὐτὴν τὴν καλλονὴν. Τίς δύναται νὰ θεωρήσῃ βδελυκτὸν τὸ ἀγα-

1) Πολύβ. III', 3.—«Ταύτην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐκάτερος διανύσαντες, ὁ μὲν ΤίτοC ἐπὶ προσαγορευομένην Ἐρέτριαν τῆ Φθιώτιδος, ὁ δὲ ΦίλιπποC ἐπὶ τὸν Ὀγγηστὸν ποταμὸν, αὐτοῦ κατέκειντο, ἀγνωστοῖC ἀμφοτέρωC τὰς ἀλλήλων παρεμβολάC».

*) Ἰδε ἀριθ. 23, σελ. 457—460.

πητὸν ἀντικείμενον τῆς ΣαπφούC εἰC τοῦ ὁποῖου τὴν ὄψιν αὐτὴ ὁμολογεῖ ὅτι ἀπόλλυσι πᾶσαν αἰσθησιν καὶ πάντα στοχασμὸν; ΤίC δὲν νομίζει ὅτι βλέπει τὴν ὠραιοτάτην, τὴν τελειοτάτην μορφήν, εὐθύC ὡC αἰσθανθῆ συμπαθείαν πρὸC τὸ αἰσθημα, ὅπερ τοιαύτη τις μορφή μόνον δύναται νὰ διεγείρῃ; Καὶ ἡμεῖC πιστεύομεν ὅτι ἀπολαύομεν τῆC θέας, ἥC ὁ ὈβιδιοC ἀπέλαυσεν, οὐχὶ διότι ὁ ὈβιδιοC δεικνυσιν ἡμῖν τὸ ὠραῖον σῶμα τῆC ΛεσβίαιC αὐτοῦ, μέλοC πρὸC μέλοC,

Quos humeros, quales nidi tetigique lacertos!

Forma papillarum quam fuit apta premi!

Quam castigato planus sub pectore venter!

Quantum et quale latus! quam juvenile femur!

ἀλλὰ διότι ποιεῖ τοῦτο μετὰ τῆC ἡδυπαθοῦC ζῆλν, πρὸC ἣν τοσοῦτον εὐκόλωC διεγείροται ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν. ἘτεροC τρόποC, δὲ οὐ ἡ ποίησιC καταλαμβάνει πάλιν τὴν καλλιτεχνίαν ἐν τῇ ἐξεικονίσει σωματικῆC καλλονῆC, εἶναι ὁ ἐξῆC, ὅτι μετατρέπει τὸ καλὸν εἰC θέλητρον. Τὸ θέλητρον εἶναι καλὸν ἐν κινήσει καὶ κατὰ συνέπειαν, τούτου ἕνεκεν ἥττον ἀρμόζον τῷ ζωγράφῳ τυγχάνει ἢ τῷ ποιητῇ. Ὁ ζωγράφοC δύναται μόνον νὰ ἀφήσῃ ἡμῖν νὰ μαντεύσωμεν τὴν κίνησιν. Πράγματι ὅμοC αἰ ἐν ταῖC εἰκόσιν αὐτοῦ μορφαί εἶσιν ἀκίνητοι. Κατὰ συνέπειαν τὸ θέλητρον ἀποβαίνει παρ' αὐτῷ μορφασμὸC. Ἐν τῇ ποιήσει ὅμοC τοῦτο παραμένει οἷον τυγχάνει ἥτοι παροδικὴ καλλονὴ, ἣν ἐπανεὶλημμένωC ποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν. Ἐρχεται καὶ παρέρχεται ἐπειδὴ δὲ ἡμεῖC εὐχερέστερον καὶ ζωροότερον ἐν γένει δυνάμεθα ν' ἀναμνησθῶμεν κινήσεωC τινωC ἢ ἀπλῶν μορφῶν ἢ χρωμάτων, τὸ θέλητρον θὰ ἐξαδικῆC κατ' ἀνάγκην ἐφ' ἡμῶν ἐν τῇ αὐτῇ περιστάσει ζωροότεραν ἐντύπωσιν ἢ τὸ καλὸν. Πάν ὅ,τι ἐν τῇ εἰκόνι τῆC ἈλκίνοC τέρει καὶ συγκινεῖ εἶναι θέλητρον. Ἡ ἐντύπωσιC, ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆC ἐμποιοῦσι, δὲν ἐπιγίνεται ἐπὶ τῷ ὅτι μέλανέC εἶσι καὶ πυρώδειC, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὅτι,

Pietosi à riguardar à mover parchi,

μετὰ χάριτοC περὶ αὐτοῦC βλέπουσι καὶ βραδέωC περὶ αὐτοῦC στρέφονται, ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ ἔρωC περὶ αὐτοῦC πτερυγίζει καὶ ἀπ' αὐτῶν ὀρπτεῖ τὰ βέλν ὀλοκλήρου τῆC φαρέτραC αὐτοῦ. Τὸ στόμα αὐτῆC θέλγει, οὐχὶ διότι χεῖλην, ὑπὸ ἰδιάζοντοC κινναβάρεωC κεκαλυμμένα περικλείουσι δύο σειράC ἐκλεκτῶν μαργαριτῶν, ἀλλὰ διότι αὐτόθι διαπλάττεται τὸ ἐπέραστον μειδιάμα, ὅπερ δι' ἑαυτὸ ἦδη διανοίγει παράδεισον ἐν τῇ γῆ· διότι τὸ στόμα εἶναι ἐκεῖνο, ἐξ οὗ ἀντηχοῦσιν αἱ φίλιαὶ λέξειC, αἰτινεC ἀπαλύνουσι πᾶσαν τραχεῖαν καρδίαν. Τὸ στῆθοC αὐτῆC γοντεῦει οὐχὶ τόσον διότι γάλα καὶ ἐλέφαC καὶ μῆλα διαπλάττουσιν ἡμῖν τὴν λευκὴν καὶ ὠραίαν αὐτῆC μορφήν, ὅC μᾶλλον διότι καθορῶμεν αὐτὸ ἀπαλῶC ἀνερχόμενον καὶ καταπίπτον ὡC τὰ κύματα ἐν τῷ ἀκροτάτῳ χεῖλει τῆC ἀκτῆC, ὅταν παίζων ζέφουC πολεμῇ τὴν θάλασσαν:

Due pome acerbe, e pur d'avorio fatte,

Vengono e van, come onda al primo margo,

Quando piacevole aura il mar combatte.

βέβαιόC εἶμι ὅτι μόνοι τοιοῦτοι χαρακτῆρεC τοῦ θελήτρον ἐν μιᾷ ἢ ἐν δυοῖC στροφαῖC συνειλεγμένοι, πολλῷ περισσοτέραν ἐνέργειαν θὰ ἐξήσκουν ἢ καὶ αἰ πέντε ὁμοῦ, εἰC ἃC ὁ ἈριστοC διεδικόρησε τοῦτο

καὶ μετὰ ψυχρῶν χαρακτήρων τῆς περικαλλοῦς μορφῆς πολλῶ ὑψηλοτέρων ἢ ὥστε νὰ ὑποπίπτωσιν εἰς τὰ ἡμέτερα αἰσθήματα αὐτοῖς περιέπλεξε.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀνακρέων προὔτιμα νὰ ὑποπέσῃ εἰς φαινομενικὸν ἀπρεπὲς τοῦ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοῦ ζωγράφου ἥκιστα πρακτικόν τι, παρὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν διὰ θελγῆτρον ζωογόνησιν τῆς παρ' αὐτῷ κόρης.

Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου

Περὶ λυγρίνῳ τραχίλῳ

Χάριται πέτοινο πᾶσαι.

*Ἄφες τὰς χάριτας—ἐπιτάσσει τῷ ζωγράφῳ—νὰ περὶπτανται περὶ τὸν ἄπαλόν αὐτῆς πώγωνα, περὶ τὸν μαρμαρώδη αὐτῆς τράχηλον!

Πῶς δὲ τοῦτο; κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην ἔννοιαν τῶν λέξεων; ἀλλ' αὕτη ἥκιστα ἐπιδεκτικὴ τυγχάνει ζωγραφικῆς ἐφαρμογῆς. Ὁ ζωγράφος ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν πώγωνα τὸ καλλιπρεπέστατον κύρτωμα, τὴν ὠραιότατην νύμφην *Amoris digitulo impressum*, (διότι διὰ τοῦ ἔσω μοῖ φαίνεται ὅτι θέλει νὰ ὑπονοήσῃ νύμφην τοῦ πώγωνος)—ἠδύνατο νὰ παράσῃ τῷ τραχίλῳ τὴν ὠραιότατην σωματικὴν διάπλασιν· πέρα ὅμως τοῦτου οὐδὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ. Αἱ στροφαὶ τοῦ ὠραίου τούτου τραχίλου, ἢ τῶν μυῶνων κίνησις, δι' ἧς ἡ νύμφη ἐκείνη νῦν μὲν πλείοτερον νῦν δὲ ὀλιγώτερον ὀρατὴ καθίσταται, καὶ τὸ ἰδιάζον θέλγητρον ὑπερέβαινον τὰς δυνάμεις αὐτοῦ. Ὅσοιτις ἐξέφηρασε τὸ ὑψίστον, δι' οὗ ἡ τέχνη αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ ἡμῖν αἰσθητὸν τὸ καλόν, ἵνα καὶ ὁ ζωγράφος δυνηθῇ ν' ἀναζητήσῃ ἐν τῇ τέχνῃ αὐτοῦ τὴν ὑπερτάτην ἐκφρασιν. Τοῦτο δὲ νέον ἀποτελεῖ παράδειγμα τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως, καθ' ἣν ὁ ποιητὴς καὶ ὅταν περὶ καλλιτεχνημάτων λόγον ποιῆται δὲν ὑποχρεοῦται ἐν τούτοις νὰ περιορίσῃ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς ὀρίοις τέχνης.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

*Ἀναδημοσιεύομεν κατωτέρω ἐκ τοῦ Bulletin de Correspondance Hellénique τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς τὸ αὐθεντικὸν κείμενον τοῦ πολυθρυλήτου Ὑμνου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνακαλυφθέντος.

*Ἀπόσπασμα Α'.

[Ἀθ]ηναῖος.

[τὸν καθαρί]σει κλυτὸν παῖδα μεγάλου [Διό]
[ς ἐρωσ' ἄτε πα]ρ ἀκροφῆ τόνδε πάγον ἀἴμ.

[ἔροτα προ] πᾶσι θνατοῖσι προφαίνει [εἰ·]

5 [ς λογια, τρ]ίποδα μαντεῖον ὡς εἰεῖ [λες, εχ-]

[θρὸς ὄν ἐφ]ρσουρρεῖ: δράκων, ὅτε τε [οῖσι]

[βελεσιν ἔτ]ρησας αἰόλον ἐλικτᾶν [φυκν]

συρίμαθ' ἰεῖς ἀθώπ[ευτος]

δὲ Γαλαταῶν ἄρης

ν ἔπερασ' ἄσεπτ[ος]

10

ΣΑΛΛΙΩ γενεαν

ν θάλος φίλον

ἐδάκμοιο λο

ρῶν ἐφορ

15

τεον κυ

εναικ

ν θῆ

*Ἀπόσπασμα Β'.

ιστον Θεον οσ

[Ἐλικῶ]να θαθύδενδρον αἴ λά[χε]-

[τε, Διός] ἐ[ρι]θρόμουου θύγατρει εὐώλε[νοι,]

μόλε[τε], συνόμαιμον ἵνα Φοισῶθον ὠίδαεῖ-

5 σι μελψητε χρυσεοκόμαν, ὅς ἀνά δικορύν-

ια Παρνασσίδος ταάσδε πετέρας ἔδρανα μ[ε]-

τὰ κλυταιεῖς Δεελφίσιον Κασταλίδος

εοθύδρου νάματ' ἐπείσεται, Δελφῶν ἀνά

[πρ]ωῶνα μακναιεῖτον ἐφέπων πάγον.

10 [ἴθι], κλυτὰ μεγαλόπολις Ἀθθίς, εὐχαιε-

[ῖσι] φερόπλοιο ναῖουσα Τριτωνίδος δά[πε]-

[δ]ον ἄθραυστον ἄγίοις δὲ βωμοῖσιον Ἀ-

[φ]αιστος αἰεῖθε[ι] νέον μῆτρα ταούρων ὄμου

ου δε νιν Ἄραψ ἀτύς ἐς Ὀλυμπον ἀνακίδν[α]-

15 ται· λιγύ δὲ Ἄωτοῖς θρέμων αειόλοισι [μέ]

λεσιν ὠίδαῶν κρέκει, χρυσέα δ' ἀθύθρου[ς κί]-

θαρις ὕμνισιν ἀναμῆλπεται· ὁ δὲ [θ]-

[ε]ω[ρ]ῶν πρόπας ἐσμός Ἀθθιδᾶ λαχ[ῶν]

Μεταφράσεις τοῦ ὕμνου τούτου εἰς πεζὸν ἔδημοσίευσαν αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες, μίαν τὴν Ἀστὺ ὑπὸ ἐγκρίτου λογίου καὶ ἑτέραν ἡ Ἐφημερίδες τῶν Συζητησέων. Μετάφρασιν ἔμμετρον, ἐπίσης, ἔδημοσίευσεν εἰς τὴν Ἐφημερίδα ὁ κ. Κωστῆς Παλαμάς, ἐν δὲ τῇ Νέῃ Ἐφημερίδι ὁ κ. Ν. Χατζόπουλος.

AVRIL.

Lorsqu'un homme n'a pas d'amour,
Rien du printemps ne l'intéresse ;
Il voit même sans allégresse,
Hirondelles, votre retour.

Et, devant vos troupes légères,
Qui traversent le ciel du soir,
Il songe que d'aucun espoir
Vous n'êtes pour lui messagères.

Chez moi, ce spleen a trop duré,
Et quand je voyais dans les nues
Les hirondelles revenues,
Chaque printemps, j'ai bien pleuré.

Mais, depuis que toute ma vie
A subi ton charme subtil,
Mignonne, aux promesses d'avril
Je m'abandonne et me confie.

Depuis qu'un regard bien-aimé
A fait refléurir tout mon être,
Je vous attends à ma fenêtre,
Ghères voyageuses de mai.

Venez, venez vite, hirondelles,
Repeupler l'azur calme et doux,
Car mon désir qui va vers vous
S'accuse de n'avoir pas d'ailes.

FRANÇOIS COPPÉE,

*Ὁ ἐπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυπολιθογραφείον ΝΕΟΛΟΓΟΥ